

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/27/2013
Identifikačné číslo spisu:	9011010173
Dátum vydania rozhodnutia:	03.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9011010173.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudkýň JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: Ing. O. K., bytom C., X., zastúpený: JUDr. Ladislav Csákó, advokát so sídlom Hviezdoslavova 4, Rožňava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-88/2011 zo dňa 27.06.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/149/2011-36 zo dňa 12.12.2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave
č. k. 2S/149/2011-36 zo dňa 12.12.2012 p o t v r d z u j e.
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-88/2011 zo dňa 27.06.2011, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 85 zo dňa 16.03.2011, ktorým prepustil podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru žalobcu služobne zaradeného v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent operačného strediska vnútorného odboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach.

Rozsudok odôvodnil tým, že konanie o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a následné vydanie oboch rozhodnutí bolo vykonané na základe zákona a v jeho medziach. Dôkazy, ktoré si žalovaný prostredníctvom žalobcovho bezprostredne nadriadeného zaobstaral na preukázanie protiprávneho konania žalobcu, boli získané zákonným spôsobom, pričom tieto dôkazy boli služobnými orgánmi náležite vyhodnotené a na ich základe bolo zistené a po právnej stránke správne kvalifikované protiprávne konanie žalobcu, nezlučiteľné s postavením príslušníka Policajného zboru. Spáchanie predmetného skutku, ktorým bolo vykonávanie štátnej služby pod vplyvom alkoholu, bolo jednoznačne preukázané výsledkami opakovaných dychových skúšok, ktoré žalobca vykonal dňa 03.02.2011 v čase

od 07.53 hod. do 09.01 hod. Záznamy o uvedených dychových skúškach tvoria súčasť administratívneho spisu a preukazujú zistené množstvo alkoholu v dychu žalobcu bez ohľadu na to, či žalobca tieto záznamy podpísal alebo nie. Koncentrácia alkoholu v dychu žalobcu zistená pri dychových skúškach vykonaných o 07.53, 08.06 a 08.13 hod. prevyšuje hodnotu 0,20 promile, ktoré sa všeobecne považuje za spodnú hranicu pozitívneho testu na prítomnosť alkoholu v dychu testovanej osoby. Možno preto konštatovať, že vykonané dychové skúšky u žalobcu, s výnimkou poslednej dychovej skúšky vykonanej o 09.01 hod., boli pozitívne.

Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že konaním žalobcu boli naplnené pojmové znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., pretože žalobca svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu i služobné povinnosti do tej miery, že jeho ponechanie v služobnom povere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Pri posudzovaní intenzity porušenia služobnej prísahy a služobných povinností zo strany žalobcu, najmä z pohľadu možnosti jeho ďalšieho zotrvania v štátnej službe, vychádzal súd predovšetkým z rozkazu ministra vnútra SR č. 2/2002 o úlohách na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ v znení rozkazu ministra vnútra SR č. 63/2003, ako aj z článku 1 ods. 1 písm. a/ nariadenia ministra vnútra č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru. Z uvedených predpisov vyplýva, že za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom sa považuje, ak sa u príslušníka Policajného zboru pri nástupe do výkonu služby alebo počas výkonu služby zistí, že je pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok, pričom vykonávanie štátnej služby pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok znamená, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. S obsahom uvedených rozkazov a nariadenia ministra vnútra SR bol žalobca riadne oboznámený, a preto si musel byť následkov vykonávania štátnej služby pod vplyvom alkoholu vedomý.

Tvrdenia žalobcu, že prítomnosť alkoholu v jeho dychu v zistenom množstve bolo spôsobené výlučne užitím kvapiek Tinctura Amara, považoval súd za účelové a nevierohodné, pretože neexistuje rozumné vysvetlenie, prečo by žalobca užil bezprostredne po nástupe do služby 2 až 3 polievkové lyžice liečiva, ktorého odporúčané dávkovanie je 30 kvapiek trikrát denne. Ani takéto požitie predmetného liečiva v úplne neprimeranom množstve by však podľa záverov odborného vyjadrenia znalkyne MUDr. K. K. nemohlo spôsobiť takú koncentráciu alkoholu v dychu žalobcu, aká mu bola zistená o cca 8,00 dňa 03.02.2011 dychovou skúškou. Závery odborného vyjadrenia znalkyne považoval krajský súd za daných skutkových okolností za dostatočné a ďalšie nariadenie znaleckého dokazovania za nepotrebné. Žalobcom predložený znalecký posudok bol z dôkazného hľadiska podľa názoru súdu bezvýznamný, pretože ide o listinný dôkaz produkovaný žalobcom v jeho záujme, ktorý sa pokúša dať odpoveď len na otázku, aké množstvo liečiva Tinctura Amara je potrebné užiť, aby bola zistená taká hodnota alkoholu v dychu, ktorú mal žalobca pri vykonaní dychovej skúšky. Podstatnejšou je však podľa názoru súdu otázka, prečo by žalobca s ohľadom na odporúčané dávkovanie takéto nezmyselné množstvo predmetného liečiva užíval.

Procesné námietky žalobcu, týkajúce sa konania pred služobným orgánom, krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Zo zákona č. 73/1998 Z.z. nevyplyva služobnému orgánu povinnosť rozhodovať o námietke zaujatosti, ktorú vznesie policajt v personálnom konaní. Namietaná nadriadená žalobcu v súlade so zákonom zhromaždila dôkazy a spracovala návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorý si osvojili všetci žalobcovi nadriadení v služobnej hierarchii. JUDr. I. v personálnom konaní nerozhodovala, pretože jediným nadriadeným, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. je len minister vnútra SR, a to na základe uváženia intenzity porušenia služobnej prísahy a služobných povinností policajta. Neopodstatnená bola podľa názoru súdu aj námietka žalobcu o porušení jeho práva na obranu, pretože z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca mal možnosť sa vyjadriť ku všetkým podkladom rozhodnutia a efektívne tak hájiť svoje práva, čo aj v plnom rozsahu využil.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Nesúhlasil s názorom vysloveným krajským súdom, že by si žalovaný prostredníctvom jeho bezprostredného nadriadeného bol zadovážil dôkazy zákona zodpovedajúcim spôsobom a ani samotné dôkazy nie je možné považovať za zákonné. Správne konanie nesporne trpelo vadou už aj preto, lebo o vznesenej námietke zaujatosti nebolo rozhodnuté a táto bola ignorovaná. Vôbec nie je dôležité, či možnosť vznesenia námietky je alebo nie upravená zákonom č. 73/1998 Z.z., pretože v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote rozhodnutá nezávislým a nestranným orgánom zriadeným zákonom. Pritom nie je dôležité, či týmto orgánom je súd alebo orgán správny, prípadne nejaký iný orgán štátu. Navyše možnosť vzniesť námietku predpojatosti v správnom konaní vyplýva aj zo zákona č. 71/1967 Zb. (§ 10), čomu korešponduje povinnosť správneho orgánu rozhodnúť o tejto námietke (§ 12/1 citovaného právneho predpisu).

Ďalej namietal, že nebol zistený žiaden pozitívny výsledok dychovej skúšky, čo usudzuje predovšetkým podľa toho, že mu jeho priamo nadriadená pplk. JUDr. M. I. neoznámila takúto skutočnosť a najmä ho nevyzvala k tomu, aby podpísal výstup z tlačiarne prístroja Dräger. Nesúhlasí s názorom súdu, že záznamy o dychových skúškach preukazujú zistené množstvo hladiny alkoholu v jeho dychu bez ohľadu na to, či podpísal tieto záznamy alebo nie (a teda či vôbec preukazujú výsledok jeho dychovej skúšky alebo inej osoby). Pozornosti súdu ušla tá okolnosť, že predsa existuje interná norma upravujúca postup vykonávania dychovej skúšky na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu a táto vyslovene ukladá povinnosť policajtovi, ktorý dychovú skúšku vykonáva, testovanú osobu vyzvať k podpisu výstupu z tlačiarne. Je to súčasť tohto postupu. Ak testovaná osoba z akýchkoľvek dôvodov výstup nepodpíše, dôvod nepodpisania sa musí poznačiť. Pokiaľ sa tak nestalo, nie je možné kvalifikovať takto vykonanú dychovú skúšku za vykonanú v súlade s predpismi.

Namietal, že súd bez vykonania akéhokoľvek dôkazu uzavrel, že namerané hodnoty prevyšujú 0,20 promile a že táto hodnota sa považuje za spodnú hranicu pozitívneho testu. Jednak aj z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že toto tvrdenie nie je pravdivé, pretože výsledok len nad túto hodnotu je pozitívny, čiže 0,20 promile nie je dolnou hranicou pozitívneho testu, ale práve naopak, je hornou hranicou testu negatívneho (č.l. 70,71). Každý človek je tvor individuálny, a preto ani nie je správne paušalizovať a zovšeobecňovať vplyv alkoholu na každého jedinca bez výnimky, čiže nie je správne ani všeobecne určovať spodnú hranicu pozitívneho testu na alkohol. Z napadnutého rozhodnutia ani nevyplýva spôsob, akým súd prepočítaval hodnotu tvrdenej hladiny alkoholu v jeho dychu určenú v mg/l vydychovaného vzduchu na promile, hoci svoje rozhodnutie založil práve na tvrdení, ktoré vychádza z promíl. Zastáva názor, že súd má považovať v konaní za preukázané len to, čo vyplýva z dôkazov, ktoré v konaní boli zákonným spôsobom vykonané a nesporne musí vychádzať len z toho, čo sa takto preukáže.

Vôbec nie je možné súhlasiť ani s názorom súdu, že konanie popísané v jeho rozhodnutí a ktoré sa mu vytýka, je potrebné považovať za porušenie služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom, keď sa mu vytýka len minimálne prekročenie spodnej hranice pozitívneho testu na prítomnosť alkoholu v dychu (mal mať namerané v dychu prítomnosť alkoholu vo výške 0,15 mg/l, čo je úplne najnižšia hranica pozitívneho merania, nakoľko 0,14 mg/l sa ešte považuje za negatívnu skúšku na alkohol dychovou skúškou), pričom je potrebné rozlišovať medzi nepatrným prekročením predmetnej hranice, resp. medzi viacnásobným jej prekročením.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, pridrižiava sa svojho stanoviska č. SLV-PS-S-408/2011 zo dňa 13.10.2011 uvedeného vo vyjadrení k žalobe. Považuje napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktorý je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Navrhol, aby ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a následne po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/149/2011-36 zo dňa 12.12.2012.

Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 85 zo dňa 16.03.2011, bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Dôvodom prepustenia bolo, že počas výkonu štátnej služby, ktorú mal riadne plánovanú v čase od 07.00 hod. dňa 03.02.2011 do 07.00 hod. dňa 04.02.2011 na základe plánu služieb operačného strediska vnútorného odboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave č. ORPZ-RV-VO-

76/2011, s ktorým bol riadne oboznámený, bol podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov. Touto skúškou bolo u neho dňa 03.02.2011 v čase o 07.53 hod. zistené 0,15 mg/l v prepočte 0,315 promile alkoholu v dychu a opakovanými skúškami v čase o 08.06 hod. 0,12 mg/l v prepočte 0,252 promile, v čase o 08.13 hod. 0,11 mg/l v prepočte 0,231 promile a o 09.01 hod. 0,05 mg/l v prepočte 0,105 promile alkoholu v dychu.

Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného mal súd preukázané, že skutok, ktorý zakladal dôvod prepustenia sa stal tak ako bol opísaný v rozhodnutí o prepustení zo služobného pomeru. Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že konanie zakladajúce dôvod prepustenia zo služobného pomeru, ktorým bolo zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti, bolo žalobcovi preukázané dôkazmi, a to úradný záznam riaditeľky vnútorného odboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave zo dňa 08.02.2011, prepis hovoru zo dňa 03.02.2011 v čase o 08.03.47 medzi riaditeľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru a riaditeľkou vnútorného odboru vyhotovený č. ORPZ-RV-VO-122/2011 dňa 09.02.2011, zápisnica o výsluchu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru č. ORPZ-RV-VO-108-005/2011 zo dňa 09.02.2011, zápisnica o výsluchu službukonajúceho policajta č. ORPZ-RV-VO-108-008/2011 zo dňa 10.02.2011, zápisnica č. ORPZ-RV-VO-108-011/2011 zo dňa 11.02.2011 o výsluchu zástupcu riaditeľa pre výkon služby.

Súd považuje za preukázané skutočnosti vyplývajúce z výpovedí príslušníkov Policajného zboru, ktorých obsah sa zhodoval. Podľa ich výpovede žalobca vykonávanie dychovej skúšky najprv maril, po viacnásobných pokusoch ju vykonal s pozitívnym výsledkom 0,15 mg/l. Uvedené skutočnosti potvrdil aj službukonajúci policajt S. S.. Výpovede príslušníkov Policajného zboru považoval súd za dôveryhodné a nemal dôvod o nich a ich pravdivosti pochybovať.

Tento záver podporuje aj odborné vyjadrenie MUDr. K. K., znalkyne z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Súdne lekárstvo (toxikológia, alkoholológia, séoehematológia), v ktorom sa mala vyjadriť, či je možné, aby výsledky dychovej skúšky mohli byť ovplyvnené požitím kvapiek na žalúdok, alebo tento výsledok mohol byť zapríčinený aj pôsobením iných faktorov ako požitím alkoholu a k výške hladiny alkoholu u policajta v čase jeho príchodu na pracovisko a v čase, kedy začal vykonávať službu na operačnom stredisku. Znalec dospel k záveru, že nemožno vylúčiť, že policajt pred podrobením sa dychovým skúškam požil kvapky na žalúdok obsahujúce alkohol, z ktorých však nemohol mať také koncentrácie alkoholu, aké mu boli namerané. Okrem kvapiek preto musel vypiť aj iný alkohol. K rovnakému záveru dospel znalec aj vo svojom doplnku k odbornému vyjadreniu s prihliadnutím na vypitie liečivého prípravku Tinktura amara použitím polievkových lyžíc o objeme 13 ml - 15 ml.

Pokiaľ ide o znalecký posudok č. 27/2011 MUDr. B. D., súdneho znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia súdneho lekárstva (serológia, alkoholológia, toxikológia), ktorý v odpovedi na štvrtú otázku uviedol, že za predpokladu, ak by žalobca požil dňa 03.02.2011 v čase o 07.15 hod. 3 veľké polievkové lyžice obsahujúce asi 60 g liečivého rastlinného extraktu s obsahom 60% etylalkoholu Tinctura amara, mohol by mať v krvi koncentráciu etylalkoholu 0,27 - 0,32 promile, resp. g/kg v čase vykonania prvej dychovej skúšky. Tento znalec nevylúčil nameranú koncentráciu alkoholu v krvi žalobcu z liečiva Tinctura amara, avšak žalobca nepredložil jediný dôkaz o tom, že v čase vykonania dychovej skúšky mal žalúdočné problémy, kedy by mal dôvod tento liek užiť. Napr. lekárske potvrdenie, výpis zo zdravotnej dokumentácie, ani len výpoveď svedka, ktorý by vedel túto skutočnosť žalobcu potvrdiť. Taktiež svedkovia zhodne vypovedali, že žalobca im mal po vykonaní dychovej skúšky uviesť, že predchádzajúci deň v popoludňajších hodinách požil alkohol. Záver znaleckého posudku nebol podporený žiadnym iným dôkazom o tom, že by žalobca trpel žalúdočnými problémami. Preto tento záver zostal iba v hypotetickej rovine bez podpory ďalšími dôkazmi okrem samotnej výpovede žalobcu.

Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd preukázané, že žalobca sa konania, ktoré je mu kladené za vinu a ktoré bolo dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru dopustil.

Vyhodnotenie, či daný skutok je závažným porušením služobnej disciplíny podlieha správnej úvahe žalovaného. Najvyšší súd nezistil pri vykonanej správnej úvahe vybočenie z hľadísk ustanovených

zákonom. Z vykonaných dôkazov, ktoré služobný orgán rozhodujúci o prepustení účastníka konania zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. uviedol v odôvodnení návrhu na prepustenie i rozhodnutia o prepustení vyplývalo, že žalobca sa vyššie uvedeným konaním dopustil protiprávneho konania, ktoré je možné kvalifikovať ako porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. S rozkazom ministra vnútra SR o úlohách na zvýšenie disciplíny príslušníkov Policajného zboru v znení rozkazu ministra vnútra SR č. 63/2003 bol oboznámený, a teda aj s tým, že za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom sa považuje, ak sa u príslušníka Policajného zboru pri nástupe do výkonu služby alebo počas výkonu služby zistí, že je pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok a tiež aj s nariadením ministra vnútra č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru. Vykonávanie služby pod vplyvom alkoholu narušuje vážnosť Policajného zboru a poškodzuje jeho dôveryhodnosť.

Senát najvyššieho súdu zvažoval intenzitu skutku vzhľadom na zistenú medzne zvýšenú hranicu alkoholu. V danom prípade však podporne vychádzal z okolností prípadu, keď bral do úvahy výpoveď svedka pplk. Mgr. U. I., riaditeľa Okresného riaditeľa PZ Rožňava, zo dňa 09.02.2011 (čl. 10 administratívneho spisu), podľa ktorej „dňa 03.02.2011 v čase okolo 07.35 hod. sa osobne dostavil do mojej kancelárie mjr. Ing. O. K. ako službukonajúci operačný dôstojník, ktorý so sebou priniesol protokol udalostí z operačného strediska. Podal mi informáciu o tom, ako prevzal službu, žiadne závary mi neuviedol. Po jeho odchode z kancelárie som cítil alkoholový zápach. Z dôvodu, že o 09.00 hod. som mal plánovanú poradu s riaditeľkou KR PZ v Košiciach som dal riaditeľke vnútorného odboru pplk. JUDr. A. I. pokyn, aby išla na operačné stredisko a vykonala kontrolu službukonajúcich policajtov so zameraním na požitie alkoholických nápojov. Výsledok kontroly mi mala telefonicky oznámiť. V čase okolo 08.00 hod. ma riaditeľka VO informovala, že dychovú skúšku s policajtom vykonala a výsledok bol 0,15MG/L. Riaditeľka VO som povedal, aby policajta, čiže mjr. Ing. K. vystriedala zo služby a aby on napísal úradný záznam k vykonanej pozitívnej skúške na alkohol“.

Senát dospel k záveru, že je neprípustné, aby v prípade výkonu služby príslušníkov policajného zboru bolo pri kontakte s nimi cítiť alkoholový zápach. V tom prípade i medzne zvýšená hranica alkoholu je právne významná a vykladá sa ako subsidiárna kvalifikačná okolnosť. V danom prípade neboli zistené dôvody, aby súd zasiahol do správnej úvahy nadriadených policajných orgánov, ktoré nesú zodpovednosť za kontrolu podriadených policajných zložiek.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný